

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Česká televize, Kavčí hory, Praha 4**, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, se sídlem Praha 10, Krátká 10**, zastoupená JUDr. Simonou Macáškovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Přečodní 1600/11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2004 č.j. Rpo/17/04/1158,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též jen „Rada“) ze dne 5.5.2004 č.j. Rpo/17/04/1158 byla České televizi podle ust. § 60 odst. 1 písm. b/ zák. č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění platném v době spáchání deliktu a vydání rozhodnutí(dále jen „zákon“) uložena za porušení ust. § 31 odst. 2 téhož zákona pokuta ve výši 100.000,- Kč. K porušení ust. § 31 odst. 2 zákona t.j. povinnosti provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů došlo tím, že žalobce dne 11.12.2003 v době od 19,15 hod. zařadil do vysílání programu ČT 1 v rámci pořadu Události reportáž s názvem „Reforma má zelenou“, kterou v týž den ještě reprízoval i v pořadu Události, komentáře v době od 23,00 hod. a v ní účastník řízení předložil tvrzení nezakládající se na pravdě, totiž, že živnostníci podle aktuálně schválené změny legislativy v souvislosti se způsobem placení zdravotního pojištění budou napříště platit pojištění alespoň tak vysoké

jako by si vydělali nejméně polovinu průměrné mzdy, zatímco až doposud, byli-li ve ztrátě, neplatili nic. Tímto sdělením mohl vzniknout dojem, že živnostníci doposud požívali určitých výhod a mohlo být jednostranně ovlivněno společenské mínění a vzniknout tak vážná překážka pro možnost svobodného vytváření názorů. V odůvodnění rozhodnutí se dále uvádí, že uvedená reportáž se vztahovala ke schválení návrhu reformy veřejných financí, přičemž vlastní reportáž byla připravena reportérkami Lenkou Dolanskou a Kateřinou Blechovou. Na podezření z porušení povinnosti provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro vytváření názorů, upozornil podnik z řad divácké obce, který předmětné reportáži vytýkal právě shora uvedené sdělení. Reportáž pak byla doplněna vložení dvou grafických ztvárnění o změnách vyplývajících z novely o zdravotním pojištění a novely o státní sociální podpoře, jakož i stanovisky ministra financí, předsedy vlády ČR, poslankyň Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a představitele Asociace malých a středních podnikatelů a živnostníků, které směřovaly víceméně k tomu, že reformou veřejných financí bude zajištěna spravedlnost v oblasti odvodů na zdravotní pojištění. Stěžovatel v podání uvedené sporné tvrzení označil za lživé, neboť od samotného počátku daňové reformy a sociálního pojištění je stanovena v předpisech o zdravotním pojištění povinnost platit zdravotní pojištění pro občany České republiky, podle nich tato povinnost vzniká dnem narození a končí dnem úmrtí, a dále pak je v souladu se zvláštními předpisy pro živnostníka, jakožto pro osobu samostatně výdělečnou činnou, stanoven minimální roční vyměřovací základ pro výpočet zdravotního pojištění. Stížnost kritizovala Českou televizi za neobjektivitu poskytnutých zpráv v hlavní zpravodajské relaci ve veřejnoprávním médiu s tím, že mohlo vzniknout podezření o pokus o záměrnou manipulaci s názory divácké obce. Rada zhodnotila obsah i formu citované reportáže a zahájila řízení o uložení pokuty z důvodu podezření, že reportéři tlumočili v zásadě nepravdivou informaci o stávající úpravě placení zdravotního pojištění osobami samostatně výdělečně činnými. Rada učinila rozbor ustanovení § 3 zák. č. 48/1997 Sb. odst. 1 písm.a) a odst. 2 písm.a), o veřejném zdravotním pojištění v platném znění a příslušných ustanovení § 3a odst. 1 zák. č. 592/1992 Sb. v platném znění se závěrem, že podle uvedené stávající právní úpravy je jako minimální vyměřovací základ u osob samostatně výdělečně činných v případě, kdy vyměřovací základ podle odst. 1 posledně citovaného ustanovení nižší než minimální vyměřovací základ, tedy i když byl živnostník ve ztrátě, stanoven dvanáctinásobek 50% průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství, přičemž až do 31.12.2003 byl minimálním vyměřovacím základem dvanáctinásobek minimální mzdy. Z tohoto důvodu Rada dospěla k závěru, že odvysíláním předmětné reportáže mohlo dojít k porušení povinnosti uvedené v ust. § 31 odst. 2 zákona, neboť již samotné nesprávně zjištění objektivní skutečnosti a její prezentace mohla vést k vytvoření jakéhosi možného zdání, že teprve reforma veřejných financí, potažmo systému zdravotního pojištění, a to zejména u osob samostatně výdělečně činných, přinese spravedlivé rovné podmínky pro všechny plátce zdravotního pojištění bez rozdílu, zatímco v minulosti živnostník používal jakýchsi výhod. Toto pak mohlo ovlivnit společenské mínění a mít dopad ve sféře politické, a proto bylo zahájeno řízení o uložení pokuty. Rozhodnutí shrnulo dále argumenty uplatněné účastníkem řízení ve vyjádření k zahájení řízení, t.j., že způsob vedení reportáže považuje účastník za vyvážený a korektní a že hlavním cílem předmětné reportáže byly informace o konkrétních nových změnách, tyto pak byly obsahově i formálně správné a vyvážené, a že tak Česká televize splnila své poznání a proto v něm nevidí porušení zákona; dále že účastník řízení nepopřel, že v grafickém a slovním doprovodu reportáže zazněla nesprávná informace, která je v zahájení řízení účastníků vytýkána, avšak došlo k tomu prostým omylem reportérky, když nerozlišila od sebe režim zdravotního a sociálního pojištění.

Rada tyto argumenty účastníka řízení neuznala a dospěla k závěru, že jeho argumenty jsou pouze účelové a konstatovala, že není možné nepříznivý účinek reportáže obhajovat pouhým

konstatováním omylu reportérky a došla k závěru, že odvysíláním předmětné reportáže došlo k porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 31 odst. 2 zákona. V rozhodnutí uvedla, že při stanovení této povinnosti zákonodárce měl na zřeteli nutnost zamezit tomu, aby mohl jakýkoliv provozovatel vysílání vyvíjet na posluchače či diváka tlak jednostranných informací a hodnotících soudů odvysílání této reportáže, proto Rada pokládá za porušení zákona již z toho důvodu, že v ní bylo uvedeno nepravdivé sdělení ohledně právní úpravy placení zdravotního pojištění živnostníky a takový způsob vedení reportáže je příčinou toho, že se divák nemohl dopracovat objektivní pravdy, a vytvořit si tak vlastní názor na základě svobodného hodnocení předložených faktů.

Dále Rada zkonstatovala, že podle ust. § 60 odst. 1 písm. b/ zákona může být uložena provozovateli vysílání pokuta ve výši od 5.000,- Kč do 2.500.000,- Kč v souladu s ust. § 59 odst. 1, pak Rada provozovatele vysílání na porušení zákona upozorní, a stanoví mu lhůtu k nápravě pokud provozovatel vysílání tento zákon porušuje. Rada pak sankci neuloží, dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě. Rada zjistila, že účastníkovi řízení České televizi byly v minulosti za porušení zákona stejné podstaty vydány již dvě upozornění na porušení zákona a to rozhodnutím č.j. Rpo/14/01-Rup ze dne 28.8.2001 a č.j. Rpo/3/01-Rup ze dne 4.12.2001. Proto byla účastníkovi uložena pokuta, a to při dolní hranici sazby, resp. ve výši 4% maximální sazby, přičemž zohlednila závažnost věci, míru zavinění účastníka řízení, rozsah, typ a dosah závadného vysílání i výši případného finančního prospěchu. Při rozhodování přihlédla k povaze vysílaného pořadu jehož sledovanost je vysoká, jakož i k postavení účastníka řízení jež je celoplošným provozovatelem televizního vysílání ze zákona. Je tedy zřejmé, že sledovanost předmětného pořadu byla velmi vysoká, a zasáhla významný počet diváků. V této souvislosti pak poukázala i na to, že účastník nepopírá, že předmětnou reportáž odvysílal a že v ní zazněla i výše specifikovaná nesprávná informace. Rada dospěla k závěru, že závažnost samotného porušení zákona o vysílání, není však natolik významná, aby zakládala důvody pro uložení sankce ve vyšší sazbě.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká televize žalobu v níž tvrdí, že došlo ke zkrácení na jejích právech rozhodnutím uvedeným shora a domáhá se jeho zrušení. Žalobce v bodě III. reprodukuje podstatu odůvodnění rozhodnutí žalované, a dále „polemizuje s tvrzením, že dvě grafická ztvárnění a stanoviska vystupujících směřovaly víceméně k tomu, že reformou veřejných financí bude zajištěna spravedlnost v oblasti odvodů na zdravotním pojištění. Tento názor vyjádřil v reportáži ministr financí Bohuslav Sobotka jako předkladatel předmětného zákona, a oponovat mu mohli např. m.j. dvě opoziční poslankyně, které byly v reportáži rovněž osloveny a jejich postoje odvysílány. Proto žalobce považuje způsob vedení reportáže ve které vystoupil m.j. zástupce osob samostatně výdělečně činných, předseda jejich asociace, za vyvážený a korektní. Hlavním cílem dotčené reportáže byla informace o konkrétních změnách, které právě odsouhlasila Poslanecká sněmovna a tyto informace byly předloženy veřejnosti obsahově i formálně správně, vyváženě, a Česká televize tak splnila své poslání“. Žalobce tvrdí, že žalovaná tuto jeho argumentaci odmítla jako účelovou nesprávně a že k porušení ust. § 31 odst. 2 zákona nedošlo, neboť hlavním cílem reportáže byla právě informace o konkrétních změnách odsouhlasených Poslaneckou sněmovnou, a tyto byly veřejnosti předloženy obsahově i formálně správně a vyváženě, a prostor byl dán k vyjádření ministrovi financí, předsedovi vlády, poslankyním Poslanecké sněmovny parlamentu i předsedovi Asociace malých a středních podniků a živnostníků. Proto navrhuje, aby soud rozhodnutí Rady napadené žalobou zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a zároveň požaduje náhradu za zaplacený soudní poplatek.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že je podle ní nesporné, že byla odvysílána nepravdivá informace o tom, že živnostníci pokud byli ve ztrátě dosud neplatili na

zdravotním pojištění vůbec nic, a tato informace nebyla poskytnuta zprostředkovaně, ale byla prezentována přímo reportérkou České televize. K námitce, že reportáž byla vyvážená, neboť v ní vystoupili všichni shora uvedení a poukazuje na hlavní cíl reportáže, žalovaná ji odmítá, neboť správnost informace o změnách právní úpravy předpokládá správnost informace o stávající právní úpravě i správnost informace o nové právní úpravě, jinak nemohou být prezentovány změny. Žalovaná tedy nevytýká žalobci nedostatky ohledně prezentace nově schválené právní úpravy systému pojištění, ani nevyváženost pořadu v tom smyslu, že by se k problematice nevyjádřili zainteresované strany, ale vytýká neobjektivnost pořadu spočívající v nesprávnosti prezentovaných legislativních změn, čili okolností za jakých byla prezentována nová právní úprava. V rámci této prezentace reportérkou České televize byly uváděny zjevně nepravdivé informace o stávající právní úpravě, kdy určitá část obyvatel živnostníci, byla zcela neobjektivně prezentována a hodnocena jako skupina dosud parazitující na systému zdravotního pojištění. Pokud tedy žalobce namítá, že hlavním cílem reportáže byla informace o konkrétních změnách právní úpravy, potvrzuje tím, že nepravdivou informací o stávající právní úpravě byl de facto zmařen cíl reportáže. Na tuto logickou okolnost poukazuje žalovaná přesto, že je toho názoru, že v daném případě nemá význam co bylo hlavním cílem reportáže. Podle žalované objektivitou zpravodajských a publicistických pořadů je třeba rozumět pravdivé resp. z pravdivých a úplných podkladů vycházející informace, názory a komentáře, které tak nejsou prezentovány jednostranným nebo zavádějícím způsobem. S ohledem na ust. § 31 odst. 2 zákona je proto žalovaná názoru, že ohledně informací o osobách samostatně výdělečně činných byla reportáž zjevně neobjektivní, a že tudíž nebyl reportáží vytvořen prostor pro svobodné vytvoření názoru na základě objektivních informací. Navíc v daném případě poukazuje na to, že jde o oblast sociální spravedlnosti, na kterou je veřejnost velmi citlivá.

Při jednání před soudem obě strany sporu setrvaly na svých původních tvrzeních. Zástupce žalobce poukázal toliko na to, že je otázkou zda uvedená nesprávná informace byla schopná ohrozit objektivnost a vyváženost pořadu, a zda mohla kvůli ní vzniknout překážka pro svobodné vytváření názoru, a dále předložil soudu ke zvážení možnost, zda s ohledem na uloženou výši pokuty by soud nevyužil moderační právo a pokutu nesnížil. Zástupce žalovaného pokud jde o objektivitu poukázal na to, že Rada zahájila řízení na základě stížností diváků a už z této pak vyplývá, že nejen mohla být objektivita ovlivněna, ale také byla ovlivněna a bylo ovlivněno mínění diváků, protože informace v reportáži byly pro ně neobjektivní.

Městský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí napadené žalobou v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán a přezkoumal je ve vztahu k skutkovému i právnímu stavu v době vydání rozhodnutí (ust. § 75 s.ř.s.) a o námitce uplatněné v žalobě uvážil takto:

Jedinou a klíčovou námitkou uplatněnou v žalobě je žalobcovo tvrzení, že odvysíláním předmětné reportáže nedošlo k porušení ust. § 31 odst. 2 zákona, neboť hlavním cílem reportáže byla informace o konkrétních změnách právní úpravy odsouhlasených Poslaneckou sněmovnou, a tato informace byla veřejnosti předložena obsahově i formálně správně a vyváženě, a žalobce proto považuje způsob vedení reportáže za vyvážený a korektní, neboť byl dán prostor v rámci reportáže k vyjádření ministroví financí, předsedovi vlády, poslankyním Poslanecké sněmovny parlamentu i předsedovi Asociace malých a středních podniků a živnostníků.

K této námitce ze spisu vyplývá a mezi stranami není sporné, že dne 11.12.2003 v 9,15 hod. na stanici ČT 1 v pořadu Události a rovněž jako repríza v pořadu Události a komentáře byla vysílána reportáž „Reforma má zelenou“. Z analýzy této reportáže ve spise, pokud jde o její obsah je stran sporné části pořadu zřejmé, že moderátorem byla podána informace, že vláda definitivně prosadila první fázi reformy veřejných financí, když sněmovna přehlasovala dvě veta prezidenta republiky a znovu schválila novelu, která podnikatelům zvyšuje vyměřovací základ pro odvody na zdravotní pojištění – nemají odvádět méně než zaměstnanci- a opakovaně dolní parlamentní komora prosadila i přísnější vyplácení sociálních dávek. Na to reportérka uvedla, že od r. 2006 budou živnostníci platit alespoň takové zdravotní pojištění, jako kdyby brali polovinu průměrné mzdy. Dosud nemuseli platit nic, pokud vykazovali ztrátu. Do reportáže bylo pak vloženo grafické ztvárnění v podobě tabulek, první tabulka nazvaná „Změny vyplývající z novely o zdravotním pojištění“ uváděla, že pokud jde o odvody osob samostatně výdělečně činných na zdravotní pojištění a vyměřovací základ, od r. 2006 půjde o odvod ve výši odpovídající vyměřovacímu základu polovina průměrné mzdy (vyměřovací základ 8.250,- Kč), v dalším sloupcu „nyní“ je uvedeno: pokud ztráta- 0, dole v tabulce jako zdroj návrh novely zákona. Reportérka po této tabulce pak komentovala dále, že se zvýší jim(živnostníkům) také minimální příjem pro výpočet sociálních dávek, rozhodující už nebude minimum, ale také polovina průměrné mzdy. Dále bylo vloženo další grafické ztvárnění týkající se změn vyplývajících z novely zákona o státní sociální podpoře. Dále se v reportáži vyjádřili ministr financí Bohuslav Sobotka, poslankyně PSP ČR za ODS Alena Páralová, Břetislav Ošřádal, Asociace malých a středních podnikatelů a živnostníků, Jitka Gruntová poslankyně PSP ČR za KSČM, Vladimíra Dvořáková politoložka VŠE, Vladimír Špidla předseda vlády ČR.

Žalobní námitka míří v podstatě do vyhodnocení informací a údajů, které zazněly v uvedené reportáži v rozsahu shora uvedeném s tím, že žalobce tvrdí, že takto odvysílaným pořadem nedošlo k porušení ust. § 31 odst. 2 zákona. Podle tohoto ustanovení provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru. Podle odst. 3 tohoto ustanovení pak provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti, a zejména nebyla vcelku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popř. jejich názory, nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě. Další základní povinnosti provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání jsou upraveny v ust. § 32 a dalších. Pokud jde o ukládání pokut a sankčních ustanovení podle ust. § 60 odst. 1 písm. b/ Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokutu ve výši od 5.000,- Kč do 2,500.000,- Kč, pokud neplní povinnosti podle ust. § 31 odst. 2 a 3.

V daném případě žalobce sám nepopírá, že v grafickém ztvárnění a slovním doprovodu, který se k tomuto vztahoval, skutečně zazněla informace, že osoby samostatně výdělečně činné, pokud byly ve ztrátě, nemusely odvádět na zdravotním pojištění až dosud nic, a že tato informace není správná. Tuto skutečnost uznal žalobce i ve vyjádření k zahájení předmětného řízení podaném Radě v rámci řízení o uložení pokuty podáním z 15.3.2004. Žalobce k okolnostem této informace uvedl, že podle informací jedné z reportérek byl jejím zdrojem předseda Asociace malých a středních podniků a živnostníků pan Břetislav Ošřádal, který v reportáži také vystupoval, reportérka pak tuto informaci převzala do svého slovního doprovodu i do grafického schématu, aniž si v časové tísní uvědomila, že zdravotní pojištění se musí na rozdíl od sociálního platit za jakýchkoliv okolností. Žalobce proto i v tomto

vyjádření polemizoval z tvrzením, že dvě grafická vyjádření a stanoviska vystupujících, měly směřovat víceméně k tomu, že reformou veřejných financí bude zajištěna spravedlnost v oblasti odvodů na zdravotní pojištění, když tento názor vyjádřil v reportáži ministr financí Bohuslav Sobotka jako předkladatel předmětného zákona a oponovat mu pak mohli m.j. dvě opoziční poslankyně, které byly osloveny a jejich posty odvysílány. Způsob vedení reportáže ve které vystoupil i profesní zástupce osob samostatně výdělečně činných, předseda jejich asociace, proto považuje žalobce za vyvážený a korektní s tím, že hlavním cílem reportáže byla informace o konkrétních nových změnách.

Předmětem přezkoumání soudu v tomto rozsahu je posouzení, zda Rada na takto zjištěný nesporný skutkový stav aplikovala správně příslušné ust. § 31 odst. 2 zákona, tedy zda odvysíláním uvedené reportáže, resp. sporné části shora uvedené došlo k porušení povinnosti provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. V daném případě má soud za to, že není mezi stranami navíc sporu o tom, že by poskytnuté informace o reformě veřejných financí nebyly v zmíněné reportáži poskytovány vyváženě, neboť není mezi stranami sporu o tom, že v rámci uvedené reportáže se skutečně vyjadřovali, jak předkladatelé návrhu zákona ministr financí i předseda vlády, tak i poslankyně Poslanecké sněmovny z opozičních stran, tak i předseda Asociace malých a středních podnikatelů a živnostníků. Spor je toliko o objektivitu informace poskytnuté reportérkou a doprovázené vloženým grafickým ztvárněním, a zda tato informace mohla způsobit ovlivnění svobodného vytváření názorů.

Pokud jde o objektivitu dané informace (když hlavním smyslem uvedené reportáže bylo skutečně poskytnout informace o schválených změnách v rámci první fáze reformy veřejných financí, t.j. o změnách v právní úpravě, které schválila Sněmovna schválením novel zákonů o zdravotním pojištění a o státní sociální podpoře), šlo v dané reportáži o porovnání stávající právní úpravy s nově schválenou právní úpravou. Stran prezentace právní úpravy zdravotního pojištění se dopustila reportérka, jak tvrdí a uznává žalobce, omylu v tom, že si neuvědomila rozdíl mezi státní sociální podporou a zdravotním pojištěním a neuvědomila si tedy, že zdravotní pojištění museli platit osoby samostatně výdělečně činné i podle stávající úpravy, nikoliv, že by jim tedy tato povinnost podle nově schválené úpravy nastupovala jako nová povinnost, kterou dříve neměli. Výstupní informaci reportérky vyhodnotila Rada v rámci uvedené reportáže jako poskytnutí neobjektivní informace, neboť šlo jednoznačně o nepravdivé sdělení, odporující skutečnému stavu věci - objektivní skutečnosti - ohledně právní úpravy placení zdravotního pojištění živnostníky, a na základě této nepravdivé informace se divák nemohl dopracovat objektivní pravdy a vytvořit si tak vlastní názor na základě svobodného hodnocení předložených faktů. Soud dospěl k závěru, že vyhodnocení Rady v tomto smyslu uvedené v rozhodnutí odpovídá zákonu a to ust. § 31 odst. 2 zákona, neboť smyslem tohoto ustanovení je skutečně zavázat provozovatele vysílání k tomu, aby poskytoval objektivní informace, tzn. informace, které jsou v souladu se skutečným stavem věci. V daném případě správnost - objektivitu informace bylo možno nezávisle na tvrzeních jednotlivých aktérů v rámci přípravy reportáže zjistit, resp. ověřit dle platné právní úpravy a bylo věcí reportéra, který informace do reportáže zpracovával a zpracovával i grafické ztvárnění, aby si svůj závěr, dedukovaný z vyjádření aktérů vystupujících v reportáži a podaných mu informací o uvedené reformě, ověřil, a to buď u nich přímo či před odvysíláním při jejím zpracování a zpracování grafického vyjádření u osoby znalé právní úpravy. Je nesporné, že informace jak zazněla je v rozporu s objektivní skutečností, neboť neodpovídala stávající právní úpravě, a proto takováto informace podaná v rámci reportáže o změnách systému zdravotního pojištění v rámci reformy veřejných financí mohla vyvolat (a také vyvolala) odezvu u plátců zdravotního pojištění. Informace,

kteřá je v rozporu s objektivním stavem věci, který plyne z právní úpravy, může vést nesporně k tomu, že adresát takovéto informace si vytvoří názor na stávající právní úpravu mylný a ve vztahu k nové přijaté změně pak jiný, než by si mohl utvořit, pokud by mu byla podána informace správná. Rada správně dovodila, že část diváků - osob samostatně výdělečně činných-, která dle stávající právní úpravy platila stanovenou částku na zdravotní pojištění se mohla cítit dotčena takovouto informací, když neoprávněně byla prezentována jako skupina solidárně se nepodílející na nákladech zdravotního pojištění, ostatní diváci pak mohli nabýt dojmu o dosavadním neoprávněném zvýhodnění této skupiny. Skutečnost, že k podání takovéto informace došlo omylem reportérky nemůže být omluvou pro provozovatele vysílání, který odpovídá za objektivitu podávaných informací vždy, zvláště pak ve zpravodajských pořadech při celoplošném vysílání.

Soud tak neshledal z důvodu uplatněného v žalobě oporu pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud rovněž neshledal oporu pro postup ve smyslu ust. § 65 odst. 3 ve spojení s ust. § 78 odst. 2 soudního řádu správního, jak žalobce při jednání navrhl, t.j. k tomu, aby upustil od uložené pokuty, popřípadě její výši snížil, neboť nezjistil v daném případě, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Ze shora uvedených skutkových zjištění je nesporné jakého zásahu do zájmu chráněného zákonem se žalobce dopustil, přičemž jeho rozsah a negativní důsledky byly správně shrnuty již v odůvodnění rozhodnutí Rady, která řádně zhodnotila všechny rozhodné skutečnosti, k nimž přihlédla při úvaze při výši pokuty. Rovněž soud má za to, že výše pokuty, která činí 4% maximální zákonné sazby podle ust. § 60 odst. 1, není zjevně nepřiměřená, a to vzhledem k tomu, že v daném případě došlo k porušení zákona při vysílání celoplošném, informace byla vysílána v hlavním zpravodajském pořadu, a dále byla ještě jednou opakována v dalším zpravodajském pořadu, jehož sledovanost je vysoká a neobjektivní informace tak mohla způsobit vytvoření nesprávného nebo mylného názoru u značného počtu diváků.

Od postihu za takové jednání není možno upustit, pakliže má stát být garantem dodržování zákonem stanovených pravidel a vést adresáty povinností k chování v souladu se zákonem. Preventivní prvek postihu chování contra legem pak spočívá nejen v tom, že samého delikventa odradí od opakování nezákonného jednání, ale i ostatní subjekty vázané týmiž povinnostmi vede k jejich řádnému plnění. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, že by tohoto preventivního účinku vůči žalobci i všem ostatním naprosto pozbyla, resp. aby dokonce avizovala, že je takové porušení zákona sankcionováno mírně, a tudíž není třeba dbát zákona až natolik a objektivitu podávaných informací prověřovat.

Soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nejsou dány předpoklady pro snížení uložené sankce, neboť nejde o postih zjevně nepřiměřený. Soud při hodnocení přiměřenosti postihu musí zkoumat zda sankce má jak dostatečně preventivní charakter tak i adekvátní represivní charakter. Jak bylo shora naznačeno preventivní úloha postihu spočívá netoliko v účinku vůči žalobci, ale musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i další adresáty stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat toliko postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a tak nutně musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu, tj. možnost upuštění od

potrestání či snížení postihu má proto místo toliko tam, jak sám zákon stanoví, kde jde o případ zjevné nepřiměřenosti. Tuto soud v daném případě neshledal.

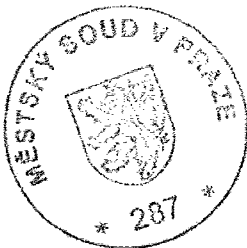
Městský soud v Praze proto podle ust. § 78 odst. 7 žalobu ze všech shora uvedených důvodů zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu, když žalobce nebyl ve věci úspěšný (§60 odst. 1 s.ř.s.), žalovanému, kterému dle úspěchu ve sporu nárok na náhradu svěřil, soud nárok nepřiznal dle § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť až do konání jednání u soudu mu nad rámec běžných činností náklady nevznikly a právu obhájit své rozhodnutí při jednání mohl dostát i bez vynaložení nákladů na právní zastoupení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v ust. § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí má-li stěžovatel nebo zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 3. května 2005

Za správnost vyhotovení:
D.Polenská

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu